

Eerste Larens Lentedictee

Auteur: Gerard Wortel

Bij een Larense lente ontkom ik niet aan een onweerstaanbare hunkering naar dat bijna-archaïsche oftewel oudmodische lentetafereel uit de jaren twintig van de vorige eeuw van de kunstschilder Evert Pieters, die met zijn coloristisch enthousiasme en additieve kleurmenging een heuse picturale sfeer uit die tijd creëerde.

Bepaald geen dilettant, maar een fenomeen dat uitentreuren, dus onverpoosd en met verve acte de présence op het linnen gaf en dienovereenkomstig hele generaties, tot mijn betovergrootmoeder aan toe, en masse ontroerde met de puurheid en fraîcheur van de natuur.

Dit is in flagrante tegenstelling met het geënceneerde wintermoment op de Larense Brink van een gekunsteld en energievretend ijsbaantje dat met veel aplomb door BN'er en vermeend adonis Gordon in een soort van onemanshow werd geopend.

Omgeven door een affreuze palissade van roestvrijstalen hekken kon de jeugd in alle veiligheid haar lol niet op, waarbij de werkeloze Rode Kruispost in zijn geheel zich tegoed kon doen aan een pikketanissie.

De maakbaarheid van de winter, zonder de Siberische kou en het gesnuffel van sint-bernardshonden, de geringe reikwijdte en de flauwe U-bochten van de ijsbaan, alsmede de drukbezochte koek-en-zopietent maakten de ijspret reuzeleuk.

Een Larense lente onthulde stiekem het aanvangsstadium van een zonovergoten voorjaar, waarbij, naar verluidt, de avonden gaan lengen, de Grote Beer steeds zichtbaarder wordt, de buiigheid afneemt, en de balorigheid toeneemt, met als gevolg dat het chicaneren van de goegemeente soms overgaat in excessieve flauwiteiten.

Het is de tijd waarin de terrassen vol zitten met mannen in hawaiïhemden en vrouwen in lichtdoorlatende kakibroeken vergezeld door een labrador of eeneiige dwergpincher, terwijl de cabriolets, van dure Mercedes tot goedkope japper, bestuurd door hovaardige jongemannen, koketterend rondrijden.

Laren heeft goesting in haar lente.